

Jet van Vuuren

De minnaar

Karakter Uitgevers B.V.

Toen

De weg naar boven is steil; diepe kuilen in het hete asfalt bemoeilijken de rit op de oude scooter. Als de zon niet zo recht op haar onbedekte hoofd zou branden en ze vanochtend een zonnebril had opgezet, zat ze nu niet huilend vanwege die zandogen deze rotdag te vervloeken.

Alma kent de weg op haar duimpje, toch lijkt hij iedere zomer anders. Zoals nu, wanneer ze verrast wordt door de sporen van barricades die de winter heeft opgeworpen. Afgebrokkelde rotsstenen of weggeslagen bermdelen zijn door de vele regenval in woeste stroompjes veranderd.

Mama wilde dat zij en Christien rond het middaguur terug zouden zijn voor de gezamenlijke lunch met Dimitros en zijn vrouw Ellen. Daar zijn ze nu dan veel te laat voor. Toen ze uit zee kwamen en naar hun handdoeken liepen, zei Christien dat het al half-een was.

Zij heeft een horloge, Alma niet. Alma bepaalt het tijdstip van de dag vaak op haar gevoel. Dan kijkt ze naar de schaduwen op de heuvels en schat ze de tijd in door naar de stand van de zon te kijken. Meestal weet ze dan tot op de minuut af hoe laat het is.

Vandaag heeft ze daar niet op gelet omdat Christien erbij is. Zij bepaalt dan wat er gedaan wordt en hoelang ze ergens blijven. Het is voor het tweede achtereenvolgende jaar dat Christien nu mee is op vakantie en het eerste jaar dat haar vriendin ook op een scooter durft. Hoewel Alma vanaf haar dertiende al scooter rijdt, moest ze vorig jaar vanwege Christiens aanwezigheid gaan fietsen, dat was heel zwaar.

Ze weet eerlijk gezegd niet of ze komend jaar Christien nog mee zal vragen.

Terwijl Christien een opleiding gaat volgen in de zorg, gaat Alma verder met het vwo. Dat lijkt haar een mooie reden voor een afscheid.

Alma verwacht dat ze in het nieuwe schooljaar vast en zeker een nieuwe vriendin zal krijgen. Eentje die niet treuzelt en haar zin steeds wil doordrijven.

Ze moet er nog eens goed over nadenken hoe ze dat gaat aanpakken. Vooral hoe ze haar vriendschap met Christien gaat afbouwen. Want als ze aan mama denkt en aan hun Griekse vrienden, dan zal dat nog best lastig worden. Iedereen is namelijk dol op die stomme Christien.

Alma niet. Niet meer. Ze heeft de maniertjes van Christien nu wel door.

De anderen zien dat niet, die zijn gewoon stekeblind. Die zien alleen maar dat goedlachse, babbelse en onhandige kreng.

Zoals ze vanochtend weer kwam aanlopen in die feloranje zomerjurk. Klagend over de wind die haar jurk op de scooter zou doen opwaaien en dat iedereen dan haar onderbroek kon zien.

Bespottelijk. Dat is nou precies wat ze wil, die aanstelster.

Altijd om aandacht vragen, en nog krijgen ook.

Ja, als Alma eerlijk is, dan haat ze Christien en hoopt ze dat haar binnenkort iets verschrikkelijks overkomt.

Nu

Ik kan nog steeds niet geloven dat Charlie dood is. Ze mocht dan bijna tachtig zijn, ze was de meest kwieke en levenslustige oma die je als kleindochter kan wensen.

Vorige week zaten we nog bij haar op de zolder op onze yogamatjes en deed ze me voor hoe de 'kat' ging.

'Goed inademen, Dot. Kom op kind, je kunt het. Rug bollen, knie naar je kin en daarna op de uitademing je rechterbeen uitzwaaien.'

Na de vierde keer zwaaien en bollen was ik buiten adem, terwijl zij nog volkomen in balans haar spillebenen in de lucht wierp.

Mijn lenige, lieve, altijd naar mij luisterende oma. Niemand was zo flink en fier als zij.

Nu ligt ze hier. Opgebaard met om haar mond die vertrouwde glimlach. Het letsel van een gebroken nek is vermoedelijk veroorzaakt door haar val van de trap, was de conclusie van de schouw-arts.

Waarom kan ik me daar dan niet gewoon bij neerleggen?

Het lange, spierwitte haar dat ze altijd in een knot droeg, ligt nu als een sluier om haar gezicht en bedekt voor een deel haar schouders. De even witte, aansluitende broek met daarop een tuniek van spijkerstof en ingezette kleurrijke kraaltjes is geheel conform haar smaak.

Ik vraag me af wie deze kledingstukken heeft uitgezocht. Het kan niet anders dan dat mijn moeder dat gedaan heeft.

Voorzichtig werp ik een blik over mijn schouder. Het is gek,

maar van alle begrafenisgasten om me heen is mijn oma nu de meest levendig uitgedoste persoon.

De kist wordt gesloten en de dragers staan klaar om mijn oma naar buiten te brengen. Verscholen onder paraplu's wandelen we het kale zandpad af naar de open plek in het veld waar het graf is gegraven.

'Liever niet onder de bomen, Dot. Liever in de zon, ik hou zo van zon,' had ze gezegd toen we hier wandelden om een plekje voor haar uit te zoeken.

Hier wilde ze begraven worden, midden in de natuur. Tussen duizenden korenbloemen en knalgele dotters, met uitzicht over de paarse hei.

Weer hoor ik haar stem zoals die klonk toen we hier een paar jaar geleden in augustus waren.

'Dottie, vind je het niet mooi hier?' verzuchtte ze blij.

'Ja, oma, heel mooi, maar over tien jaar is vroeg genoeg, hoor,' had ik met een kikker in mijn keel geantwoord.

Daarna gingen we eten bij restaurant Planken Wambuis, dat op de route naar huis lag. Gniffelend legde ze me uit dat de naam van dat restaurant niets anders dan een doods-kist betekende.

Ik was verrast. Vooral toen ze eraan toevoegde dat we allemaal een keer tussen die plankjes zouden belanden en dat ik daarom niet moest treuren. Ik had nog een heel leven voor me.

Bij die herinnering beginnen de tranen als vanzelf te lopen nu ik naar de bolderwagen kijk met het planken wambuis van mijn oma erop. Een oma die altijd zin had in het leven, die nooit bij de pakken neerzat en de grootste chagrijn nog aan het lachen kreeg, die oma leeft niet meer.

Traag verplaatst de donkere vlek aan paraplu's zich naar het graf. Over enkele meters zijn we bij de plek waar ik voorgoed afscheid van haar zal nemen.

Vlak naast me klinkt een zachte snik. Vanonder mijn paraplu zie ik hoe mijn moeder over haar gezicht veegt en mijn aandacht probeert te trekken.

Ze steekt haar vrije hand naar me uit, ik aarzel of ik hem zal vastpakken. We zijn nooit zo close; ik kan me niet herinneren ooit hand in hand met haar te hebben gelopen.

Maar dit is anders, we begraven vandaag haar moeder, en daarom gooi ik voor even mijn ongemak overboord en sluit ik mijn vingers om de hare. Meteen voel ik de striemende regen, die al sinds vanochtend onophoudelijk het weer bepaalt, in de mouwen van mijn jas trekken. Mijn moeders hand is nat en koud, en alsof ze alle spierkracht hebben verloren liggen haar vingers slap en week in mijn hand.

Geen goudgeel glimmende dotterbloemen vandaag en ook geen korenbloemen tussen wuivend gras, maar een kale, kille vlakte die zich voor ons uitstrekt.

Ik adem in, vechtend tegen nog meer tranen. Ik probeer niet te huilen, dat had Charlie verboden.

‘Als mijn tijd is gekomen, heb jij daar vrede mee,’ zei ze toen ook.

Geen zon die speelt met de wolken en het dotterveld voorziet van een warme gloed, maar een loodgrijze lucht waaruit het hemelwater blijft stromen. Maart had niet triester kunnen beginnen.

Eind deze week zou mijn oma haar tachtigste verjaardag vieren. Het was nog lang niet haar tijd, dat weet ik zeker.

Een ongelukkige val van de trap, ja, ja.

Wantrouwende gedachten over mijn oma's dood probeer ik te verdringen. Het lukt niet. Telkens doemen dezelfde spookbeelden op van een warm en betrokken mens met een groot hart die zich weer eens ontfermd had over een noodlijdende figuur. Vrienden die in scheiding lagen, eenzame kennissen die het moeilijk hadden, zwervers, junkies – bij Charlie was er altijd geld, eten of onderdak.

Ik denk maar steeds dat iemand van die goedheid misbruik heeft gemaakt.

Keer op keer waarschuwde ik haar niet zomaar iedereen te ver-

trouwen. Een vermogende vrouw alleen, op haar leeftijd. Steevast wimpelde ze dat af als onzin.

Stel dat het geen onzin is en dat iemand mijn oma opzettelijk van de trap heeft geduwd?

*

‘Mooie uitvaart, gecondoleerd. Dottie, toch?’

Een gezette vrouw met geblondeerd haar waar de hoofdhuid doorheen schemert, kijkt me onderzoekend aan. Ze heeft een diepe rokersstem en het gerimpelde vel van een olifant. Ze spreekt Nederlands, maar met een Duits accent.

Haar felblauwe ogen blijven strak op mij gericht als ze vraagt of ik haar nog ken.

Ik schud mijn hoofd en zoek in mijn geheugen naar een antwoord.

‘Waarvan zouden wij elkaar moeten kennen?’ vraag ik.

De vrouw antwoordt niet maar kijkt nu nerveus om zich heen, alsof ze bang is dat iemand ons zal horen.

Peinzend neem ik haar nog wat beter in me op. Bij iedere beweging die ze maakt zwabberen haar onderkin en hals losjes heen en weer. Het midden van haar gezicht wordt gekenmerkt door een kleine neus die licht omhoog krult, waardoor de haartjes in haar neusgaten goed te zien zijn. Op haar linkerwang zit een grote pigmentvlek die me pas opvalt als ze haar hoofd helemaal van me wegdraait.

Ik schat haar jonger dan mijn overleden oma en ouder dan mijn moeder, en vraag me af wat de relatie was tussen die twee.

Net als ze haar aandacht weer op mij richt, zie ik vanuit mijn ooghoek mijn moeder op me aflopen met twee volle champagneglazen. Champagne die mijn oma met regelmaat dronk en die we daarom nu ook op haar begrafenis schenken.

Ik voel een abrupt verzet opkomen om dit feestelijke drankje te nuttigen.

‘Alma!’ roept de vrouw uit als ze zich een halve slag draait en mijn moeder herkent. Breed lachend stapt ze op mijn moeder af.

Als bij een accordeon waaruit lucht wordt geperst, vouwen de diepe lijnen zich in haar gezicht samen. Door de lach komen haar vergeelde tanden bloot te liggen en als ze mijn moeder wil omhelzen deinst die onmiddellijk achteruit.

Ik red mijn moeder door over de champagne te beginnen en pak een van de glazen van haar aan.

‘U ook?’ vraag ik aan de vreemde vrouw en reik haar mijn glas aan.

Maar de vrouw schudt vriendelijk haar hoofd. ‘Nee, bedankt, liever iets fris,’ zegt ze.

Er valt een stilte.

‘Je weet het niet meer, hè?’ gaat ze verder als ze zich weer tot mijn moeder wendt. De lach is weg, haar gezicht wordt ernstig en haar blik krijgt iets treurigs.

Daar sta ik dan met een champagneglas in mijn hand waaruit ik niet wil drinken, terwijl de uitdrukking op mijn moeders gezicht steeds kwader wordt. De rode vlekken in haar nek verspreiden zich als bij een aanval van mazelen. Ze transpireert hevig en haalt de Japanse waaier die ze tegenwoordig constant bij zich draagt tevoorschijn. Ook zij drinkt niet van de champagne.

‘Mam, zal ik even wat fris gaan halen?’ vraag ik om de spanning te doorbreken, en ik gebaar in de richting van de vrouw die daarom vroeg. ‘Wil jij ook niet liever jus d’orange of water, mam?’

Mijn moeder reageert niet. Driftig wappert ze met de waaier langs haar wangen en hals terwijl haar ogen op de gezette vrouw voor haar blijven rusten.

‘Ellen! Hoe durf je hier te komen?’ zegt ze.

Ik frons mijn voorhoofd, kijk van mijn moeder naar de vrouw die onbeweeglijk blijft staan en vraag me af waarom mijn moeder ineens zo hardvochtig doet.

De vrouw antwoordt niet maar slaakt een diepe zucht.

Terecht, lijkt me. Ik schaam me voor mijn moeders botheid.

‘Alma, *mein Schatz*, ben je niet een beetje te oud om zo vol rancune te zitten?’ vraagt de vrouw nu met een Marlene Dietrich-stem. ‘Wat zou Charlie hiervan gevonden hebben als ze je zo zag staan?’ Ze fronsd haar toch al gerimpelde voorhoofd.

Mijn moeder antwoordt niet. Ze bijt op haar wang. Een zenuwtic die bij tijd en wijle de kop opsteekt en waar ze zich dan achteraf weer hevig aan ergert.

Ik zou moeten weglopen om het beloofde fris te gaan halen, maar blijf staan.

‘Moet je jezelf nou eens zien, Alma. Ik hoop maar dat je een opvlieger probeert weg te waaien, want ga nou niet zeggen dat je het warm krijgt van mijn aanwezigheid. Toe, kunnen we de strijdbijl niet beter begraven? Zijn begrafenis daar niet voor?’

Deze vrouw is dus iemand met wie mijn moeder vroeger ruzie heeft gehad. Hoewel dat mijn nieuwsgierigheid prikkelt, roept het ook een zekere gêne bij me op.

Kan mijn moeder zich niet een beetje inhouden op de begrafenis van haar eigen moeder? Strijdbijlen of niet, moeten die twee daar nu per se bij stilstaan?

‘Sorry, mam, loop je even mee?’ zeg ik en ik wenk met mijn hoofd in de richting van de tafel waar de hapjes staan.

Mijn moeder kijkt me verstoord aan. Ik rol met mijn ogen om haar nogmaals te laten merken dat ze moet meekomen.

‘Nu, mam,’ zeg ik kort als mijn moeder haar armen demonstratief over elkaar slaat en haar mond opent om de vrouw van replek te dienen. Met een zachte duw in haar rug dwing ik mijn moeder in beweging te komen.

Op hetzelfde moment lopen er twee andere vrouwen in de richting van de tafel waar champagne wordt geschonken. Beiden zijn hoogbejaard, tenger en net zo witharig als mijn oma. Op hun zwart-witte Nikes die zo prachtig passen bij de rest van hun zwarte outfit komen ze tegelijk op ons af.

In alles zijn ze elkaars evenbeeld. In één adem stellen ze zich voor als Truus en Corrie.

‘Tweeling,’ voegen ze er tegelijkertijd aan toe.

‘Arme Dottie, wat een toestand moet dit voor je zijn,’ zegt de een.

‘Zeg dat,’ vervolgt de ander.

‘Wie had dat nou verwacht?’ zegt de een weer.

‘Ja, niemand. Stoute Charlie. Om er zo plotseling tussenuit te knijpen,’ vult de ander op dezelfde treurige toon aan.

Als ik niet zo uit mijn doen was, zou ik nu spontaan in de lach schieten. In plaats daarvan staar ik de zussen niet-begrijpend aan.

Ze kennen mijn oma van ‘Granny’s Finest’, een onderneming die zelfgebreide mutsen en sjaals verkoopt van ouderen.

‘Charlie was een kei in gehaakte omslagdoeken,’ zegt de een.

‘Het was altijd zo gezellig als zij er was,’ beaamt de ander.

Ik knik als ik word herinnerd aan mijn oma’s handwerkijver, en opnieuw bekruipt me dat vreemde gevoel dat er iets niet klopt aan haar dood.

‘Heeft ze toevallig kortgeleden iets tegen jullie gezegd over hoofdpijn of duizeligheid?’ vraag ik.

Beiden schudden van nee.

‘Ik kan me namelijk niet voorstellen dat ze zomaar van de trap viel, en zich toen niet zou hebben vastgegrepen of...’

Beide zussen openen tegelijk hun mond om iets te zeggen en terwijl ik me naar hen toe buig voel ik ineens de hand van mijn moeder tegen mijn elleboog drukken. Champagne klotst uit mijn glas en loopt over mijn hand.

‘Hé, pas op, wat doe je? Ik...’

Beschuldigend kijk ik om.

‘Heb jij haar uitgenodigd?’ onderbreekt ze me vlak naast mijn oor. Haar stem klinkt nog steeds gespannen. Ik voel haar warme en versnelde ademhaling langs mijn hals glijden.

‘Wie, mam?’ vraag ik korzelig, terwijl ik best weet dat ze het over de vrouw heeft die wel mijn naam kent maar zich niet aan mij voorstelde.

‘Dat geblondeerde Duitse wijf,’ antwoordt mijn moeder bits.

Er valt een stilte waarin de tweeling zich met een vriendelijk knikje van ons losmaakt.

Niet-begrijpend kijk ik mijn moeder aan. Haar ogen fonken. Het venijn waarmee ze over de voor mij vreemde vrouw praat getuigt van zoveel afkeer, dat het mijn wantrouwen jegens Charlies dood alleen maar nog meer aanwakkert.

Wie is deze vrouw, deze Ellen, en waarom weet ik niets van haar?

*

Een klein uur later schuif ik net aan bij een van de tafels voor een gezamenlijke lunch in Planken Wambuis als ik bij de ingang naast de kapstok een rijzige man met grijs haar en donkere, borstelige wenkbrouwen zie staan.

Weer verbaas ik me over het aantal genodigden – van wie ik de meesten niet ken – dat hier is voor mijn oma. Het is een divers en bont gezelschap, jong, oud, man, vrouw, wel of geen familie, alles loopt door elkaar. Ik vermoed dat het merendeel van deze mensen op de rouwadvertentie is afgekomen.

Ik onderga het drukke gebabbel, dat zich als een niet onaangename ruis over me uitstort, door zwijgend de wonderlijke massa in me op te nemen. Tevergeefs gaan mijn ogen op zoek naar mijn moeder. Het zou fijn zijn om juist nu op deze verdriedigste dag in elkaars gezelschap te blijven.

Ik weet dat het een ijdele gedachte is. Mijn moeder heeft genoeg aan zichzelf.

In dat opzicht lijken we op elkaar. Als ik me niet jaarlijks een maand of twee kan terugtrekken op een eiland weet ik niet of ik mijn leven nog zo leuk zou vinden. Omringd door zee voel ik me veilig.

Net zoals Charlie vertelde over Kreta, waar zij ooit met regelmatig de zomermaanden doorbracht. Veel over dat leven daar is

me onbekend; ik ben misschien maar twee keer in mijn leven op Kreta geweest. Het was er heet en we zaten veel aan zee. Daar blijft het bij.

Misschien dat de zee daarom wel zo'n magische aantrekkingskracht op me heeft; ik heb dat van mijn oma geërfd.

Tot mijn verbazing is de rijzige man nu met mijn moeder in gesprek geraakt.

‘Hi, wie ben jij?’

Opgeschrikt kijk ik opzij. Een vriendelijk uitziende vrouw van mijn moeders leeftijd is naast me komen zitten. Ze heeft half-lang kastanjekleurig haar en lichte ogen die worden geaccentueerd door zwarte eyeliner en grijze oogschaduw. Het zorgt voor een dramatisch effect.

Haar huid is licht gebruind en nog helemaal rimpelloos. Ze heeft een spitse neus, smalle lippen en een ietwat gemaakte glimlach. De glimlach mag dan wat gekunsteld overkomen, hij is net als haar stem aangenaam. Zoals haar hele verschijning iets innemends en hartelijks uitstraalt.

Ze stelt zich voor als Julia. Haar hand voelt zacht als ze de mijne even omsluit. Ik voel me meteen op mijn gemak.

‘Dottie,’ zeg ik. ‘De kleindochter van Charlie, maar iedereen noemt me Dot.’

Nu begint ze abrupt te stralen. ‘Ach, dus jij bent Dot. Charlie heeft het zo vaak over je gehad.’

‘O, ja? In welk opzicht dan?’

Mijn nieuwsgierigheid groeit met de minuut nu er weer een persoon is die van alles van mij weet terwijl ik geen idee heb met wie ik te maken heb.

‘Ze had het over je zelfstandigheid en autonome geest, over je creatieve talent en natuurlijk over hoe mooi je bent.’

Ik verschiet van kleur onder al deze complimenten en draai even mijn gezicht verlegen weg.

‘En dat je verlegen bent,’ voegt Julia eraan toe om te bevestigen dat de onzekerheid over mijn uiterlijk blijkbaar ook door

hen is besproken. Ze legt opnieuw even haar hand op de mijne en geeft er een kneepje in.

‘Wat zullen we haar missen, hè?’

Ik knik. Mijn keel sluit zich en ik voel tranen opwellen. Voor een moment zitten Julia en ik zwijgend naast elkaar.

‘We zaten op een toneelclubje,’ zegt ze opeens. Ze trekt haar fraai bijgetekende wenkbrauwen vragend naar mij op. ‘Wist je dat niet?’

Ik haal een zakdoek uit mijn tas en dep mijn tranen.

Mijn gedachten zijn nog bij oma. Zonder te horen wat Julia zegt, draai ik me een halve slag om te zien waar mijn moeder is en zie dan dat ze nog steeds in gesprek is met de lange man met het grijze haar.

Het lijkt alsof ze moeite moet doen om hem ergens van te overtuigen. Ik ken mijn moeders lichaamstaal; als ze zo druk met haar handen praat is ze kwaad.

Mijn moeder is bij vlagen temperamentvol. Ook al iets waaraan het mij ontbreekt.

De twee staan nog steeds vlak bij de ingang van het restaurant onder een groot aantal opgezette zwijnen- en hertenkoppen die boven de deur hangen. Stoffige jachttrofeeën die daar ook al hingen toen ik hier met mijn oma was.

‘Je oma kon goed toneelspelen.’

Ik draai me weer om naar Julia en kijk haar niet-begrijpend aan.

Ze lacht even verontschuldigend. ‘Tja, soms neem je een rol aan die je zo goed ligt dat je vergeet dat het allemaal spel is,’ zegt ze.

Dromerig staart ze over de tafel.

‘Het is lang geleden... Hoe oud ben jij nu, Dot?’ vraagt ze als ze me weer aankijkt.

‘Vijfentwintig,’ antwoord ik. ‘Deze zomer word ik zesentwintig.’

‘Ach ja, vandaar. Toen ik je oma leerde kennen noemde Charlotte zich al Charlie. Je oma was begin twintig, ik amper zeventien, we

waren nog van die meisjes. Een beetje zoals jij nu,' voegt ze er zacht aan toe.

Ik kijk haar onderzoekend aan en maak een berekening; verwijfeld neem ik haar nog wat beter in me op.

Ze laat even haar hoofd hangen. Ze pinkt een traan weg.

Deze vrouw moet dus rond de zeventig zijn. Ik schrik nu van haar uiterlijk. Ze oogt véél jonger.

Ze lijkt mijn gedachten te lezen en wijst op de plek naast haar slaap.

'Tegenwoordig heb je van die kleine ingreepjes waardoor de buitenkant beter overeenstemt met de binnenkant,' zegt ze. 'Het lichaam mag dan ouder worden, de geest blijft jong.'

Ze glimlacht weer die niet te peilen lach als ik haar stomverbaasd blijf aanstaren.

Ik voel me opeens stokoud.

Achter ons klinkt voetengeschuifel. Een gezette jongen met een mand vol broodjes houdt zijn pas in en legt een broodje op de schotel naast mijn bord. Zijn tussenkomst geeft me de gelegenheid om te graven in mijn geheugen naar een vriendin van mijn oma die zichzelf Julia noemt. Alweer schiet me niemand te binnen en voel ik me buitengesloten.

'Wat doe jij eigenlijk, Dottie? Heb je gestudeerd, een vriend, of ben je misschien al getrouwd? Een kindje? Charlie en ik hebben elkaar al een tijdje niet meer gesproken. Het moet zeker twee jaar geleden zijn dat we elkaar voor het laatst op Kreta...'

'Ik denk dat mijn oma geen natuurlijke dood is gestorven,' antwoord ik.

*

Het loopt tegen vieren als de laatste begrafenisgasten luidruchtig afscheid van elkaar nemen. Gedurende de lunch heb ik me afwisselend teruggetrokken op de wc of deed alsof ik ging roken.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

JET VAN VUUREN

Eindfeest

De klok tikt door en de tijd dringt. Niemand kan leven met een moord op zijn geweten, behalve als je bent opgegeven...

Constance is een gescheiden vrouw met een prachtig verbouwde villa in het Gooi, een goedgevulde bankrekening, een creatieve baan en een paar goede vriendinnen. En hoewel ze niet vrijwillig voor haar scheiding heeft gekozen, weet ze er ook zonder man het beste van te maken.

Dat fijne leven verandert van de een op andere dag wanneer bij Constance kanker wordt vastgesteld en de artsen haar bijna onmiddellijk daarna opgeven. Ze heeft hooguit nog maar een paar maanden te leven. Haar tijd is nu ineens afzienbaar geworden, en juist daarom wil ze nog één ding doen waarmee ze kan schitteren. Ze besluit een afscheidsfeest te geven voor een aantal van haar vriendinnen. Met het verschil, dat ze alleen de vrouwen uitnodigt die haar in de steek lieten toen ze ziek werd.

Daardoor krijgt het afscheidsfeest een wrang randje. Wat deze vriendinnen namelijk niet weten, is dat het voor Constance letterlijk het laatste feest van haar leven wordt. En wat haar betreft geldt dat ook voor hen.

Volg Jet van Vuuren op Twitter: @jetvanvuuren, ontmoet haar op Facebook of op haar website www.jetvanvuuren.nl.

ISBN 978 90 452 0836 7 | ISBN e-book 978 90 452 0846 6

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

JET VAN VUUREN

Papadag

‘Jet van Vuuren, bloedstollend spannend en nooit voorspelbaar.’
– Lifestylelog.nl

Een schokkende gebeurtenis uit het verleden heeft grote
consequenties voor het heden

Heleen is single, woont in Weesp en lijdt aan een vorm van vroege dementie. Als haar thuishulp wegvalt door bezuinigingen, wordt er een beroep gedaan op haar enige dochter Maud.

In overleg met haar man Erik, laat Maud haar gezin en hun bedrijf op Walcheren achter om tijdelijk haar intrek te nemen op een flatje in de buurt van haar moeder, Heleen. Wat echter niemand weet, is dat Maud niet alleen om nobele redenen mantelzorg verleent aan haar moeder, maar uit bittere noodzaak. Maud wordt namelijk via Facebook gestalkt en gechanteerd. Iemand uit Heleens verleden zegt te weten dat Heleen ooit haar bloedeigen zus – de tante van Maud – heeft vermoord. En volgens deze stalker zijn er meer zaken die het daglicht niet kunnen verdragen en Maud en haar gezin kunnen ontwrichten...

Volg Jet van Vuuren op Twitter: @jetvanvuuren, ontmoet haar op Facebook of op haar website www.jetvanvuuren.nl.

ISBN 978 90 452 1150 3 | ISBN e-book 978 90 452 1271 5

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

JET VAN VUUREN

Misstap

Soms kun je maar beter niet weten wat je buren doen

Den Haag wordt tijdens een hittegolf opgeschrikt door een aantal moorden. Jonge vrouwen zijn het slachtoffer geworden van een seriemoordenaar die volgens de politie zeer waarschijnlijk een psychopaat is. Al snel blijkt dat deze vrouwen allemaal op Tinder zaten en vermoedelijk kort na hun date met de dader in de duinen bij Scheveningen door hem zijn gedumpt. In de pers duikt een schokkend detail op: bij alle vrouwen zijn beide handen verwijderd.

Britt van Dijk, die in de buurt van Den Haag is komen wonen, probeert haar vriendin Anja, die rechercheur bij de politie is, te helpen bij het opsporen van de dader. Tijdens het onderzoek van Anja wijst alles erop dat er vreemde dingen gebeuren in de zo keurige wijk Benoordenhout, dingen waar ook Britt mee te maken krijgt, als zij bij haar onderzoek naar een van de bewoners zelf in de val loopt. Wordt zij het volgende slachtoffer van de krankzinnige moordenaar?

‘Jet van Vuuren houdt je als lezer vast vanaf de eerste pagina.’
– Vrouwenthrillers.nl

Volg Jet van Vuuren op Twitter: @jetvanvuuren, ontmoet haar op Facebook of op haar website www.jetvanvuuren.nl.

ISBN 978 90 452 1365 1 | ISBN e-book 978 90 452 1375 0